

Ember és gép

sci-fi antológia

Amethyst Sama: Egy hajszálon múlt
(részlet)

(...)

A metró befutott, éktelen dörrenéssel a helyére kattant. Az ajtók kinyíltak, és az emberáradat szabályos sorokba rendeződve hömpölygött a kocsikba. Purital szívesebben ült le, hogy alacsonyabbnak tetsszen, ám ezúttal az áradat a középső fémrúdhoz sodorta. Megragadta hát, mielőtt a kocsisor kipöccent volna a sín fémkallantyúiból, hogy hányingerkeltő sebességre gyorsuljon.

Legalább bejutottam anélkül, hogy vörösre váltott volna az ajtó kerete.

Voltak, akik kiszorultak a kocsikból. A kítaszítottaknak gyalogszerrel kellett munkába menniük, hacsak nem rendelkeztek saját gépjárművel. Purital, bár származása révén nem vetette meg a fizikai mozgást, nem kockáztathatta meg, hogy irodába menet belekössön valaki – a nyílt utcán nagyobb eséllyel fordultak elő tolerancia-kihágás okozta összeszólalkozások.

A metró zötyögni kezdett. Közeledett Purital megállója. Megkönnyebbülten fellélegzett, telitöltött tüdeje nyomán csigolyái is ropantak. Titkon végigpásztázott a többi utason, hogy felmérje, mennyire számít kirívónak a megjelenése. Úgy vélte, természetellenes tartását leszámítva semmivel sem különbözik a többi embertől. A jobbára vele egykorú férfiakból álló csödület szintén rövidre nyírt hajjal, vékony, testhezálló kabátba burkolva utazott, sokuknak púp keletkezett a nyakán a mind súlyosbodó keretek nyomán.

– Hé, kidudorodik a pénztárcád a nadrágzsebedből! Nem szégyelled így mutogatni?!

Megikrásodott körülöttük a levegő. Még a jármű zötykölődése is alábbhagyott. Nem mert megfordulni. Senki se mert megfordulni. Kihez szólt a megrovás, és ki által?

Aztán a majdnem Purital mellett kapaszkodó suhanc kikapta füléből a dugóhangszórót.

– Ha? Nekem szóltál, öreg? Mi bajod van?

– Mi bajom van?! Kikérem magamnak ezt a hangnemet! Vedd tudomásul, hogy a tömött pénztárcád jócskán kilóg a keretemből! Rejtsd el alaposabban, ha jót akarsz magadnak!

– Szeretnéd, ha a te nadrágod is így kidudorodna ágyéktájon. Vén fasz.

– Hogy képzeled!

Hát nem én voltam a célpont – állapította meg Purital, bár nem lélegezhetett fel egészen.

Túlontúl közel volt hozzá a konfliktus forrása. Félőn felpillantott a mennyezet kijelzőjére. Még nagyjából két perc volt hátra a következő megállóig. Magában azon fohászkodott, hogy a háta mögött zajló vita legalább addig mérséklődjön, míg a kocsis utasai kicserélődnek.

– Beszélj tisztelettudón az öregekkel! Ne lépd túl azok határát, akik megteremtették a te senkiházi fajtádnak a kényelmet! – foryant fel az idős ember. A hangokból ítélve közelebb trappolt a suhanchoz, könyökével arrébb bökdösve a közöttük imbolygó utasokat.

– Az ilyen vén trottyosoknak nem csak a kerete, de az agya is begyöpösödött – mondta flegmán a fiatal. Mielőtt még az öreg hozzáért volna, előkapta zsebének tartalmát, s diadalmasan meglóbálta a másik fél arca előtt. – Nem az őskorban élünk, ember, ki használ ma már készpénzt? Ez nem pénztárca, hanem a mobiltelefonom és a fémtokja.

Purital összebb húzta magát, hogy visszafojtsa kikíváncozó kunogását.

Sértegeti az idős embert, holott a mobiltelefon és a dugóhangszóró sem kevésbé avított eszköz, mint a készpénz...

A veszekedés elharapódzott. Már senki sem tartotta mulatságosnak a válogatott sértéseket, melyeket egymás fejéhez vágtak. Érezték a levegőben az elektromos töltetet, a rossz előérzet karcos rezgését. Egyre többen kapták fel a fejüket, hogy számolják a megállóig hátralevő másodperceket, míg mások kedélyét a minősíthetetlen hangnem borzolta – alighanem akadtak köztük olyanok, akiknek a kerete rezonált a fülkagylót érő traumákra. A feszültség nem csak a két vitatko-

zó felől áradt. Kisebb-nagyobb mértékben mindnyájan részesei lettek az elkövetkezendő katasztrófának.

Nem tudni, melyikük kerete feszítette túl előbb a határait. Felvilant a seszínű sugár, melytől mindenki ösztönösen összezárja szemhéját, bár így sem tudták megakadályozni, hogy a fémes zörej megrezegtesse dobhártyájukat, s kínzó fájdalomként felkússzon idegszálaikon. Voltak, akik elaléltek, voltak, akik öklendezni kezdtek.

Purital rendíthetetlenül kapaszkodott a rúdba, hogy az ujjpercei is belefehéredtek. Ekképp csupán a térdére rogyott. Félőn hátrafordult, hogy felmérje a pusztítást. Elborzadt a látványtól. Eddig behúzott fejét is kinyújtotta, hogy megállapítsa, egyáltalán mozog-e valaki a kocsi másik felében a levált tagok, belsőségek halmai között. Az ajkára harapott, reszketegen előrekúszott, beletenyereelt a szivárgó vértócsába. Valaki megmozdult a keze alatt. A suhanc volt az. Bár alig lélegzett, teste jelentős részét elveszítette az öreg keretéből kicsapó légvonalak nyomán, de még életben volt. Purital maga mellé húzta, és ahogyan csak győzte, vérző csonkjaira szorította a tulajdon kabátját.

A következő megállóban már várták a lesokkolt utasokat a rendőrei, emberek és robotok vegyesen. Miközben ellátták a sérülteket, alaposan kifaggatták a szemtanúkat, bár a láncreakcióként végigsöpörő, tömeges keret-konfliktusoknál jószerivel lehetetlenség megállapítani, ki volt a kezdeményező fél. Csodával határos módon az öreg is életben maradt, bár a suhanc példájára ő is elveszítette jobboldali végtagjait, még a füle is levált. Amint a robotnővérek rájuk illesztették az ideiglenes pótagokat, első dolguk volt ujjal egymásra mutogatni. Rosszabbul jártak a mellettük utazók, akiknek retinája tudattalanul is reagált a két fél konfliktusára, és bármiféle előzmény nélkül ők is újtára eresztették tulajdon tolerancia-szintjük vágóformáját. Megsebeztek vagy megölték a velük szemben tartózkodókat.

(...)